

3. tanulmány

Az emberiség helyzete

Október 14., szombat délután

Sátán elérte az ember bukását, és azóta is azt tűzte ki célul, hogy az emberben eltörölje az Úr képmását, és a maga képét bélyegezze a szívébe... A mennyből jövő világosság minden egyes sugarát elállja, és magának követeli a Mindenhatónak kijáró hódolatot. (...)

Isten egyszülött Fia azonban letekintett a színhelyre, és meglátta az emberek szenvedését és nyomorúságát... Megfigyelte az ördög módszereit, amelyekkel az isteni képmás minden lenyomatát megsemmisíti az emberi lélekben. Láta, ahogy mértéktelenségbe hajtotta őket, hogy lerombolja bennük azt az erkölcsi erőt, amit az Úr mint felmérhetetlen értékű ajándékot adott nekik. Láta, hogy szenvedélyes étvágyuk megromtotta egészséges értelmüket, és romlásba döntötte Isten templomát. (...)

A megváltás tárgyköre messze túlszárnyalja az emberi ész képességét. Isten végtelen leereszkedése mélységesebb titok, semhogy megérthetnénk. Nem tudjuk teljesen felfogni a terv nagyszerűségét, és még a végtelenül bölcs Atya sem gondolhatott volna ki ennél jobbat. (...)

Isten úgy szerette a világot, hogy Krisztusban önmagát adta a világnak, hogy elhordozza az ember törvényszegéséért kijáró büntetést. Az Úr úgy szenvedett a Fiával, ahogy egyedül mennyei lény szenvedhet, és mindezt azért tette, hogy a világ megbékélhessen vele. – *Isten csodálatos kegyelme*, 160. o.

Sokan be vannak csapva szívük állapotát illetően. Nem veszik észre, hogy az emberi szív mindennél csalárdabb és elkésérítően gonosz. Saját igazságukkal vonják körül magukat, és megelégednek a saját emberi mértékük által meghatározott jellem elérésével. Az isteni mérték elérése

nélkül azonban végzetes bukásokban van részük, saját erejükből pedig nem képesek eleget tenni az Örökkévaló rendelkezéseinek.

Hiába mérjük magunkat saját magunkhoz vagy bárki másához! Hiába mondjuk, hogy mi is vagyunk olyan jók, mint ez vagy az az ember! Az ítéletkor megválaszolásra kerülő kérdés így hangzik: Eleget teszünk-e a magasságos menny elvárásainak? Elérjük-e az isteni mértéket? Összhangban van-e szívünk a menny Istenével? – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 158. o.

Isten mondta: „Nincsen, csak egy igaz is!” (Róm 3:10) Minden ember bűnös természettel rendelkezik. Mindannyian hajlamosak vagyunk a tévedésre. Senki sem tökéletes. Jézus meghalt, hogy a bűnösök bűnbocsánatot nyerjenek. Nem a mi feladatunk az ítélkezés. Krisztus nem ítélkezni, hanem üdvöt hozni jött. – *In Heavenly Places*, 292. o.

Az apostolok vagy próféták közül senki sem állította valaha is, hogy bűntelen. Az Istennel szoros kapcsolatban élő emberek, akik inkább vállalták a halált, minthogy szándékosan gonoszt kövessenek el, de akiket az Úr mennyei világossággal és erővel ruházott fel, bűnös természetűnek vallották magukat. Egyáltalán nem bíztak a földi természetben, nem hangoztatták feddhetetlenségüket, hanem teljes egészében Jézus feddhetetlenségében bíztak. És ugyanezt teszik mindazok, akik Krisztusra tekintenek. – *The Faith I Live By*, 111. o.

Október 15., vasárnap – Isten hatalma

Tanuljunk Krisztusról! Pontról pontra tanulmányozzuk a jellemét! Ő a példaképünk, akit követnünk kell életünkben és jellemünkben, más különben nem Őt, hanem hamis másolatot mutatunk be a világnak. Egy embert se utánozzatok, mert az emberek szokásai, beszédmódja, viselkedése és jelleme kívánnivalót hagy maga után! Az ember Jézus Krisztust állítom elétek. Mielőtt mint példaképtől tanulhatnátok Krisztustól, meg kell ismernetek Őt, mint személyes Megváltótokat.

Pál apostol így szólt: „Mert nem szégyellem a Krisztus evangéliumát, mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére, zsidónak elő-

ször meg görögnek... Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: az igaz ember pedig hitből él... Mert ami az Isten felől tudható, nyilván van őbennük, mert az Isten megjelentette nekik.” (Róm 1:16–19) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 170. o.

Tegyük félre a bizalmatlanságot és a hitetlenséget! Induljunk gyermeki bizalommal, ne az érzelmeinkre, hanem a hitre alapozzunk! Ne bántsátok meg Jézust azzal, hogy kételkedtek drága ígéreteiben. Óhaja, hogy töretlen hittel bízhatok benne. (...)

A hit nem a boldogság mulandó érzelme, hanem egyszerűen azt jelenti, hogy elhiszed, amit Isten mond, mert meg vagy arról győződve, hogy teljesíti ígéreteit.

Istenben reménykedj, bízz benne, és nyugodtan várd ígéretei teljesedését, akár boldog vagy, akár nem. A pozitív érzelem nem annak a jele, hogy Isten gyermeke vagy, a kellemetlen érzés pedig nem azt mutatja, hogy már nem vagy az övé. Fordulj a Szentíráshoz, és értelmes módon kapaszkodj Isten szavába. Tégy eleget a feltételeknek, és hidd, hogy gyermekévé fogad. Ne hűtlen legyél, hanem hűséges! – *Our High Calling*, 119. o.

Amikor Krisztus a leggyengébb volt, akkor vették körül a legerősebb kísértések. Sátán azt remélte, hogy így felülkerekedhet. Ugyanígy aratott győzelmet az emberek felett, ha erejük fogytán volt, akaratauk meggyengült, hitük nem nyugodott Istenben. Akkor még azok is elbuktak, akik hosszú ideig és bátran kiálltak az igazság mellett. (...)

Ha valakit fellegek vesznek körül, zavarba hoznak a körülmények, vagy szegénység, nyomor kínoz, Sátán azonnal ott terem, hogy kísértsen és bántson. Jellemünk gyenge pontjait támadja meg. Arra törekszik, hogy megingassa Istenbe vetett bizalmunkat: „Ha Ő egy jó Isten, akkor miért engedi meg mindezeket?” Kísért, hogy ne higgyünk az Úrban, és megkérdőjelezzük szeretetét. A kísértő gyakran úgy jön hozzánk, mint Krisztushoz, felsorakoztatja gyengeségeinket, hibáinkat. Reméli, hogy elcsüggesztheti a lelket, megingathatja az Istenbe vetett bizalmat. Ekkor biztos benne, hogy zsákmányát megszerzi. Ha a kísértőt úgy fogadnánk,

ahogy Jézus, sok vereséget elkerülhetnénk. Ha szóba állunk az ellenség-
gel, már előnyt adunk neki. – *Jézus élete*, 120. o.

Október 16., hétfő – Mindnyájan vétkeztek

Lelkem meggörnyedt a kín alatt, amikor élém tárták Isten hitvalló népének gyenge állapotát. A bűn elhatalmasodott, és sokakban kihűlt a szeretet. Alig akad néhány hitvalló keresztény, aki a helyes megvilágításban látná ezt az ügyet, és aki kellőképpen uralkodik magán akkor is, amikor a közvélemény és a szokás nem ítéli el őket. Milyen kevesen tartják féken szenvedélyeiket, mert ők ezt erkölcsi kötelességüknek tartják, és Isten félelme lebeg a szemük előtt! Ők tudják, hogy az étvágy és a romlott szenvedély rabigába veti az ember magasabb rendű képességeit.

Lesz, aki belátja bűnös engedékenységet, mégis azzal mentegeti magát, hogy nem képes legyőzni szenvedélyét. Borzalmas vallomás ez bárkitől, aki Jézus nevét hívja segítségül. „Ismeri az Úr az övéit; és álljon el a hamisságtól minden, aki a Krisztus nevét vallja.” Honnan ered a gyengeség? Onnan, hogy szokásukkal az állati vonásokat erősítették, míg e vonások fölé nem kerekedtek nemesebb erőiknek. A férfiakból, nőkből hiányzik az elvhűség. Lelkileg halódnak, mert annyi ideje dédelgetik gonosz hajlamaikat, hogy mintha elpárolgott volna az önuralmuk. Természetük alantas szenvedélyei magukhoz ragadták a gyepelt. Az az oldal lett romlott szenvedélyek szolgája, amelynek uralkodnia kellene, mely a legmegalázóbb bilincsből tartja a lelket. Az érzékiség kioltotta belőlük a szentség utáni vágyat, lelki virágzásuk pedig elszáradt. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 347–348. o.

A Jézus szeretetével átítatott lélek... szívesen szemléli a Megváltót, és ezáltal elváltozik az Ő képmására. Krisztus képe, a reménység dicsősége mutatkozik meg benne. Bizalma növekszik... szeretete pedig mélyül és szélesedik, mivel meggyőződése, hogy Jézusban marad, és Krisztus marad őbenne... Kérhetjük Jézus legédesebb irgalmát, és bátran fejlődhetünk, ha minden bizodalunkat Istenbe helyezzük, hiszen Ő mondta: „Bízatok, én meggyőztem a világot!” – *Isten fiai és leányai*, 310. o.

Krisztus a mi egyedüli reménységünk. Feltekinthetünk hozzá, mert Ő a mi Üdvözítőnk. Szaván foghatjuk Őt, bizalmunkat belé helyezhetjük. Ő tudja, hogy mire van szükségünk, mi pedig nyugodtan rábízzhatjuk magunkat. Ha csupán emberi bölcsességben bízunk, hogy irányítson, akkor csak vereség érhet. Ám fordulhatunk közvetlenül az Úr Jézushoz is! (...)

Mennyei hallgatóság elé terjeszthetjük kéréseinket. Tehát semmi se tartson vissza attól, hogy Jézus nevében vigyük kéréseinket az Atya elé, rendíthetetlen hittel, hogy hallja az imáinkat és meghallgatja azokat. – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 486–487. o.

Október 17., kedd – Haladás?

Sokak élete azt bizonyítja, hogy csak elméletileg változott meg a jellemük... Hit által mindenki elnyerheti a győzelmi koronát, ám nem sokan készek nyíltan szembeszállni tökéletlen hajlamaikkal. Olyan tulajdonságokat ápolnak, amelyeket megvet az Úr. Minden nap áthágják a szent törvény elveit. Ha megtanulnák az egyszerű leckét, azt, hogy fel kell venniük és hordozniuk kell Krisztus igáját, és hogy a Mestertől kell megtanulniuk a szív szelídségét és az alázatot, akkor sokkal inkább eleget tennének a szövetségnek, és jobban szeretnék Istent, valamint embertársaikat önmaguknál... Vissza kell mennünk a kezdetekhez. Krisztus mondta: Vegyétek fel a tiltások és az engedelmesség igáját, és tanuljatok tőlem... Jézus teremtő ereje révén a szív megigazul Isten előtt. Akik a mennyei természet részesei, megváltoznak.

A szívben kell elkezdeni a megújítási, átformálási munkát, mivel ott van az élet forrása. De jaj, akkor hogy lehet, hogy némelyek elegendőnek tartják a beszéd szolgálatát? Krisztusért kérlek, ne állj meg az úton, hanem haladj előre! Haladj a keresztyény győzedelmek kivívása felé. Ne engedd, hogy váratlan dolgok eltántorítsanak. Szorgalmasan vigyázz magadra. Ne feledd, hogy felelősséged megfelelő módon képviselni Krisztus jellemét. Vigyázzunk, hibáinkkal ne készítsünk másokat is bűnök elkövetésére! – *In Heavenly Places*, 162. o.

Emberi bölcsességgel a világ nem képes megismerni az Urat. A világ bölcsei tökéletlen képet alkotnak Istenről az Ő alkotásaiból, mert balgaságukban a természetet és annak törvényeit a természet Ura fölé helyezik. Akinek az ismerete a természetből és nem annak elfogadásából ered, hogy az Atya Krisztusban megjelentette magát, az csak tökéletlen ismeretet szerezhet Istenről. Ez az ismeret pedig – ahelyett, hogy felelő elgondolásokat nyújtana az Örökkévalóról, és az Ő törvényének való engedelmséget eredményezné – bálványimádóvá teszi az embereket, akik így, bölcseknek vallva magukat, balgátagokká lesznek.

Mielőtt bölcsekké válnak, először balgáknak kell lenniük saját szemükben azoknak, akik úgy vélik, hogy ismeretet szerezhetnek Istenről Jézuson kívül is, aki a Biblia szerint „az Ő valóságának képmása” (Zsid 3:1). Lehetetlen tökéletes ismeretet szerezni Istenről a természetből, mivel az maga sem tökéletes. Tökéletlen voltában nem tudja bemutatni a Mindenhatót, nem tudja feltárni az Ő erkölcsileg tökéletes jellemét. De Krisztus személyes Megváltóként jött el a világba, és egy személyes Istent mutatott be. Személyes Megváltónkként távozott a mennybe, és hasonlóképpen fog újra eljönni. Ő az Atya személyének képmása. „Mert őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg.” (Kol 2:9) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 144. o.

Október 18., szerda – Ami közös a zsidókban és a pogányokban

Ne állítsátok mértékül mások elé véleményeteket, a kötelességről alkotott felfogásokat, Szentírás-magyarázatokat. Szívetekben se ítéletek meg senkit, ha nem üti meg az általatok felállított mércét. Ne bírálgassátok az embereket, rossz indítékokat tulajdonítva nekik, ítéletet mondvá felettük.

„Azért idő előtt semmit se ítéletek, míg el nem jön az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétség titkait, másrészt megjelenti a szívek tanácsait.” (1Kor 4:5) Hiszen mi nem tudunk olvasni az emberek szívében. Gyöngegéssel tele nincs jogunk mások fölött ítélni. Véges ember csak a külső látszathoz tud következtetni. Egyedül rá bízták az ember feletti

ítélkezést, aki jól ismeri a tettek titkos rugóit, és aki gyöngéden, irgalmasan mond ítéletet. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 123–124. o.

„Ki a törvényben dicsekszel, a törvénynek megrontása által az Istent gyalázod-é? Mert az Istennek neve miattatok káromoltatik a pogányok között, amint meg van írva.” (Róm 2:23–24)

Azoknak, akik a gyülekezethez csatlakoznak, de nem az Úrhoz is, idővel kiderül valódi jellemük. „Gyümölcsseikről ismeritek meg őket.” (Mt 7:16) A kegyesség, mértékletesség, hosszútűrés, jóság, szeretet és irgalom drága gyümölcse nem mutatkozik meg az életükben.

Csak tövist és bogáncsot teremnek. Nem szereznek dicsőséget Istennek... Amíg szívük és életük nem változik meg, Sátán is tudja, hogy ők lesznek a kísértő legjobb ügynökei, bizonyágtévesztésük pedig annyira ellentétben áll cselekedeteikkel, hogy botránkozást keltenek a hitetlenek között, a hívőknek pedig nehézségeket okoznak. (...)

A végső számadáskor milyen jelentés hangzik majd el azokra vonatkozóan, akik ma azt vallják, hogy megtartják Isten parancsolatait, életük azonban tagadja bizonyágtévesztésüket, és nem teremnek jó gyümölcsöt? – *The Faith I Live By*, 92. o.

Egyedül a mai nap a mienk. Ezen a napon kell Istennek élnünk. Erre az egy napra helyezzük Krisztus kezébe komoly, lelkiismeretes szolgálattal minden szándékunkat, minden tervünket. Vessük rá gondjainkat, hiszen Ő gondot visel rólunk. „Mert én tudom az én gondolataimat, amelyeket felőletek gondolok, azt mondja az Úr: békességnek és nem háborúságnak gondolata, hogy kívánatos véget adjak nektek.” (Jer 29:11) „Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna; csöndességben és reménységben erősségetek lett volna.” (Ésa 30:15)

Ha keresed az Urat, ha mindennap újonnan megtérsz, ha lelki választásod által szabad és boldog leszel Istenben, és örömmel a szívedben meghallod és követed a menny kegyelmes hívását, hogy jöjj hozzá, és amikor Krisztus igáját – az engedelmisség és szolgálat igáját – viseled, akkor minden panaszod megszűnik, minden nehézségedtől megszabadít, minden aggasztó gondot és kérdést, mellyel most szembetalálsz magad, megold számodra. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 101. o.

Október 19., csütörtök – Az evangélium és a megtérés

A zsidók azt tanították, hogy a bűnösnek először meg kell bánnia a bűneit, mielőtt Isten a szeretetével felé fordulna. Véleményük szerint bűnbánattal érdemeket lehet szerezni a mennynél.

Ebből kiindulva a farizeusok döbbenet és haraggal kiáltották: „Ő bűnösöket fogad magához!” Azt képelték, hogy Jézus csak a bűnbánókat engedheti közel magához. Krisztus azonban azt tanítja az elveszett juhról szóló példázatban, hogy nem azon múlik az üdvösségünk, hogy mi keressük Istent, hanem azon, hogy Ő keres minket. „Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak.” (Róm 3:11–12) Nem azért térünk meg, hogy az Úr szeressen minket, hanem a Mindenható kinyilatkoztatta irántunk való szeretetét azért, hogy megtérjünk.

Amikor az eltévedt juh végre hazajut, a pásztor örömeinkben fejezi ki háláját. Összehívja barátait és szomszédait. Ezt mondja nekik: „Örvendezetek énvelem, mert megtaláltam az én juhomat, amely elveszett.” Amikor tehát a juhok nagy Pásztora megtalál egy tévelygőt, a menny és a föld hálaadásban és örömeinkben egyesül. – *Krisztus példázatai*, 189. o.

Függetlenül attól, hogy milyen bünt követtél el, valld meg azt Isten előtt. Ha Isten ellen követted el, neki valld meg. Ha embertársad ellen vétkeztél, vagy megbántottad őt, valld meg neki is a vétkeidet, és az Úr áldása árad ki rád is. Így meghalsz önmagadnak, és Krisztus képmása rajzolódik ki benned. (...)

Nem keresztényies azon emberek beszéde és magatartása, akik esznek Sátán kísértései miatt, és meglehet, nem ismerik fel saját állapotukat, mivel a bűn csalárd módon tompítja az erkölcsi érzéket. Önvizsgálat, a Szentírás tanulmányozása és alázatos ima által azonban a Szentlélek segít nekik újra meglátni tévedéseiket. És ha ezután megvallják bűneiket, és megtérnek, a kísértő már nem fog számukra a világosság anyjának tűnni, hanem csalónak... Akik elismerik, hogy Istentől származik a feddés és megújítás, meglátják tévedéseiket, képesek lesznek jóvátenni azokat, és még a tévedésekből is értékes tanulságokat fognak levonni. Látszólagos kudarcuk győzelemmé alakul. Állva maradnak, de nem

saját erejükben, hanem már az Úr erejében bíznak. Komolyságuk, lelkesedésük és szeretetük egyesül az alázatossággal, és e tulajdonságaikat Isten Igéjének igazságai hatják át... Nem botladozva járnak, hanem biztos léptekkel haladnak a mennyei fény által bevilágított ösvényen. – *That I May Know Him*, 239. o.

[Az Úr] nem tűrheti a bűn jelenlétét. Isten Lelke gyűlöli a bűnt. Még az angyalokat is, akik trónját körülvették, akiket szeretett, de akik nem tartották meg fejedelemségüket, hanem elhagyták lakóhelyüket, az Atya száműzte a mennyből lázadó vezérükkel együtt. Isten trónjának alapzata szentség, a bűn pedig a szentség ellentéte. A bűn feszítette keresztre Isten Fiát. Ha az emberek láthatnák, mennyire gyűlöletes a bűn, akkor nem tűrnék el, sem nem szoktatnák rá magukat a bűnre. Megreformálnák életüket és jellemüket. Titkos hibáikat legyőznék. Ha a menny szentjei akartok lenni, akkor először a földön legyetek szentek. – *Bizony-ságtételek a prédikátoroknak*, 145. o.